

SZABADSÁG

KOLOZSVÁRI KÖZÉLETI NAPILAP

XVIII. ÉVFOLYAM, 156. SZÁM 2006. JÚLIUS 10., HÉTFŐ ÁRA 0,65 LEJ

Főszerkesztőnkől búcsúzunk

Emlékszem, egyszer elmesélte, hogy gyermekként író szeretett volna lenni. Élete-halála bármely regényre rácafolta. Aztán majdnem teljesült gyermekkori vágya: újságíró lett. Magyar újságíró Erdélyben. És ezzel élete szolgálattá, hivatássá vált. A *Szabadság*, a sajtó segítségével mindig a magyar közösséget, annak érdekeit szolgálta – a nap minden órájában. Még akkor is, ha ezért kevesebb ideje jutott önmagára, szeretteire. Mégsem érezte elviselhetetlen nyűgnek a folyamatos munkálkodást. Pénteken is hagykozott, utolsó riportútja előtt, kinek-kinek feladata szerint. A feladatvégzésről szóló beszámolót már csak üres széke várta.

Virágot hoztunk, és gyertyát gyújtottunk. Szótlannul rójuk a szerkesztőségi szobákat, fehér éjszaka után bémultan próbáljuk folytatni a munkát, emberként-újságíróként élni, működni tovább, elkészíteni a hétfői lapot. Közben arra várunk, hogy egyszer csak betoppan, elnézést kér a késésért, és sebbel-lobbal bekapcsolja a számítógépeket, nyomtatót, érdeklődik a beteg kollégák állapota iránt, megold öt problémát, lebonyolít tucatnyi telefonbeszélgetést, fogad néhány vendéget, meghallgat több kollégát, megszervezi az olvasói nyeregyorsorolás díjait, műsorát, válaszol sok-sok olvasói mailre. És finom érzékű diplomáciájával kompromisszumos megoldást kínál a felmerülő gondokra úgy, hogy a felek elégedettek legyenek, és a közös érdek se sérüljön – legyen szó akár a kollégák személyes problémáiról, akár a lapszerkesztéssel kapcsolatos dilemmákról. Az objektivitás mindig alapelv volt nála – az tudta igazán felbosszantani, ha ez mégis sérült valahogyan. És ha indokolt bosszúságában elszámoltatta a vétkest, és netalán túllőtt volna a célon, utólagos módon meggyőző modorban tudott elnézést kérni – mert Áron nem félt az egészséges önkritikától, és talpig úriember volt. Ráadásul zseniális humorral áldott meg, és a hivatással együtt járó száguldó életstílus dacára tudott örülni a napsütésnek, és adott magának időt arra, hogy elmerüljön az élet által lépten-nyomon kínált apró örömeiben.

Iránytűnk volt, tőle indultunk és hozzá érkezünk. Mindig támogatta az ifjúságot, tudásbeli gyarapodásukat minden igyekezetével elősegítette. Minden egyetemi év kezdetén bemutatta a szerkesztőséget és annak munkáját az első éves újságíró szakos diákoknak, de sokszor gimnazisták, alsósok is meglátogattak bennünket – mindig derűvel fogadtuk, amikor a hátsó irodába érve, huncut mosollyal a szája szegletében, egyetlen alkalommal sem mulasztotta el ismertetni a már használaton kívül helyezett „múzeumi tárgyat”: a hajdani lapszerkesztésnél nélkülözhetetlen telexgépet. A mellékelt fénykép talán a legfrissebb, amely róla készült, talán két héttel ezelőtt. Örömmünnepe volt akkor éppen – a mókuskerekéből kiszállva egy hosszú nap erejéig bográcsgulyás, jó zene és derűs vidámság mellett a zöldben találkoztunk.

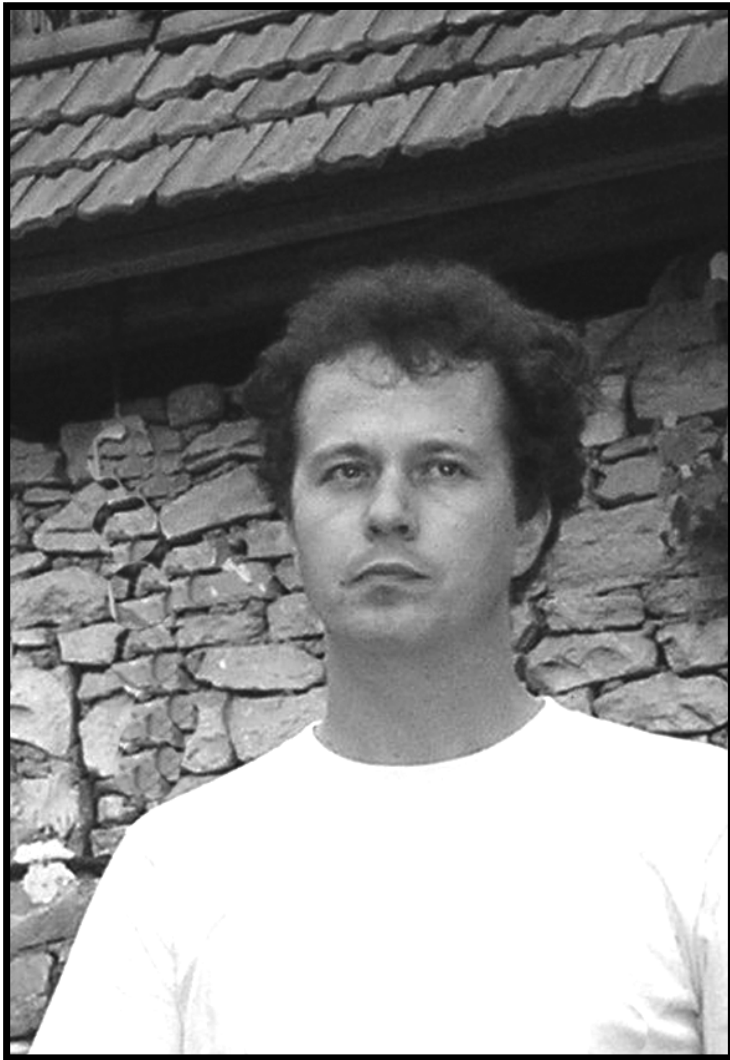
Csonkák lettünk nélküle. Nézzük egymást, néha összeborulunk, és tehetetlenül sodortatjuk magunkat az idővel. A *Szabadság*, amelyért tehetségével, felelősségtudatával, széles körű tudásával, emberszeretetével annyit küszködött, ma is megjelenik, és holnap is, és azután is, magában hordozva mindazt, amit Balló Áron megvalósított és jelentett. Az évek során változó szerkesztőségi családban akad olyan, aki alig egy-két éve, de olyan szerencsés is, aki tizenöt éve ismerhette. Végtelenül sokat vesztettünk. Úgy érezzük mégis, azok vesztettek igazán sokat, akik nem ismerhették Áront – az újságíró, a főszerkesztőt, a kollégát, a barátot, a rosszban a parányi jót is észlelő, életvidám embert.

Nyu godjék békében!

Kerekes Edit

főszerkesztő-helyettes

és a *Szabadság* szerkesztőségének munkatársai

Balló Áron 1967–2006

Elhunyt Balló Áron, lapunk 38 éves főszerkesztője. Péntek este szatmárnémeti riportútjáról tért haza Kolozsvár felé, amikor a Zilah felé vezető országúton, Alsószopor község területén, egy kivilágítatlan szekér miatt, a szerkesztőség gépkocsijával tragikus közlekedési balesetet szenvedett. Szeretett kollégánk a helyszínen életét vesztette.

Balló Áron a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem Filológia karának magyar és angol irodalom szakán szerzett diplomát 1993-ban. Újságíróként azonban már 1987-től dolgozott, az *Echinonox* című kolozsvári diáklap magyar oldalainak szerkesztőjeként. 1990 tavaszán került a *Szabadság*hoz, ahol előbb riporter, majd szerkesztői állást töltött be. 1990 és 1995 között a Kolozsvári Rádió magyar adása *Diákeriszkóp* című műsorát szerkesztette. 1995–1998 között a *Szabadság* főszerkesztő-helyettese, azóta pedig napilapunk főszerkesztője volt. Ugyancsak 1998 óta a lapunkat kiadó kereskedelmi társaság tulajdonosának, a Minerva Művelődési Egyesületnek az elnöke volt, s az utóbbi két esztendőben a Romániai Magyar Lapkiadók Egyesületét is elnöki minőségben vezette.

Balló Áron olyan újságíró volt, aki végigjárta a szakmai tudásszerzés valamennyi fontos állomását, és aki elsajátított tudását minden igyekezetével a *Szabadság* és az erdélyi magyar sajtó javára igyekezett fordítani. Lapunk folyamatos korszerűsítésére törekedett, s arra, hogy az újság híven tükrözze az erdélyi magyarság életének fontos történéseit, dokumentálja a közösségi élet alakulását, megannyi megnyilvánulását. Lapunk, valamint más belföldi és külföldi kiadványok hasábjain magyarul, románul és angolul megjelent írásában, rádiós és televíziós műsoraiban is ez az őszinte igyekezet vezérelte.

Felkarolta a fiatal újságírókat, s ezáltal jelentős mértékben járult hozzá ahhoz, hogy a szerkesztőség átlagos életkora 30 év alá csökkent. Megbecsülte az olvasóközönséget, fontosnak tartotta annak véleményét, s ezért egyik fő tevékenysége az olvasókkal való állandó kapcsolattartás és párbeszéd volt. E szoros és folyamatos kapcsolattartás során olvasóink észrevételeit mindig figyelmesen meghallgatta, és lehetőségei szerint az óhajaik maradéktalan teljesítését szorgalmazta.

Meggyőződése volt, hogy a közösségi jogaiért küzdő erdélyi magyarság sajtójára fontos és felelősségteljes feladatok hárulnak. Ezért szüntelenül igyekezett a *Szabadság* itthoni és külföldi ismertségét és tekintélyét növelni, a lapot az erdélyi magyar napilapírás egyik mércéjévé fejleszteni. Ennek lehetőségeit firkészte mind az itthoni munkás hétköznapi forgatagában, mind pedig számtalan külföldi tanulmányút és szakmai tanácskozás során – az Egyesült Államoktól Nagy-Britanniáig, Olaszországtól Belgiumig és Németországtól Spanyolországig.

Szerkesztőségünk köztisztületnek örvendő vezetőjét, az erdélyi magyar sajtó pedig egyik hí napszámását vesztette el. Kollégánk és barátunk távozása a *Szabadság* szerkesztőségének és a Minerva Művelődési Egyesületnek, de az egész erdélyi magyar újságírás számára is, súlyos veszteséget jelent.

Becsületes, kollégáit megbecsülő, toleráns, tisztelettudó és konfliktuskerülő ember volt. Pótolhatatlan őr hagyott maga után.

Lapunk valamennyi munkatársa őszinte részvétét fejezi ki kollégánk gyászoló családjának.

A *Szabadság* Balló Áront saját halottjának tekinti.

Emlékét örökre megőrizzük.

SZABADSÁG

„Sem több, sem kevesebb: ember volt!”

Isten akaratába belenyugodva, de mély fájdalommal és döbbenettel tudatjuk, hogy a szeretett férj, gyermek, édesapa, testvér, rokon és jó barát,

BALLÓ ÁRON újságíró, a *Szabadság* napilap főszerkesztője,

2006. július 7-én, életének 39. évében autóbaleset áldozata lett. Míg közöttünk volt, önmaga legbecsesebbjét adta családjának, szeretteinek, az újságolvasónak: a tiszteletét, a felelősségét, örömet és bánatát, az érdeklődését, az értelmét. Tudása és szeretete még több tudást és még több szeretetet szült. Rövid, de fáradhatatlan élete a romániai magyar újságírás, lapkiadás jobbításának, európai színvonalra való emelésének jegyében telt. Közösségépítő szerepet vállalva azon munkálkodott, hogy világszerte ismertesse és elismertesse a romániai magyar nyelvű sajtóintézmények tevékenységét. Egyik ilyen útjáról hazatérve érte a halál, mérhetetlen őr hagyva szeretett családjá körében.

Temetésére előreláthatóan e hét csütörtökén kerül sor a kolozsvári Házsongárdi temetőben. A GYÁSZOLÓ CSALÁD.